

ἀναθορίζω, ἀλιθορίζω Κύθν.
Ἐκ τοῦ μεσν. ἀναθορῶ = ἀναταράσσω, ἀναπηδῶ,
δὲ ἐκ τοῦ ἀνέθορον ἀορ. τοῦ ἀρχ. ἀναθρόσχω. Πβ.
Ἡσυχ. «ἀναθορεῖ ἀναταράσσει» καὶ «ἀναθοροῦντες ἀνα-
πηδοντες».

Ἀρχίζω νὰ ἀναβράζω: Ὁ τυρόαλας ἀλιθορίζει.

ἀνάθρεμμα τό, κοιν. ἀνάθρεμμαν Πόντ. (Κερασ.)
ἀνέθρεμμα Κρήτ. (Σητ.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ.
ἀνέθρεμμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ὁ μεταγν. οὐσ. ἀνάθρεμμα. Ὁ τύπ. ἀνέθρεμμα
κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ρ. ἀνεθρέφω παρὰ τὸ ἀναθρέφω.
Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀνατρέφει τις κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ.): Φρ. Εἶναι γέννημα καὶ ἀνάθρεμμα ἢ γέννημ' ἀνά-
θρεμμα τοῦ δεῖνα μέρους (ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη εἰς τὸ
δεῖνα μέρος). Γέννημ' ἀνάθρεμμα Ἀθηναῖος κοιν. Εἶμα'
θρέμμαν καὶ ἀνάθρεμμαν τοῦ δεῖνα χωρί' (χωρίου) Κερασ.
Εἶναι ἔννημα κὶ ἀνέθρεμμα τῆς ξενιτειᾶς (ἐγεννήθη καὶ
ἀνετράφη εἰς ξένην γῆν) Ἀπύρανθ. || Φρ. Διαόλου ἀνά-
θρεμμα (ἐπὶ παιδίου ζωηροῦ καὶ ἀτάκτου. Πβ. Θεοκρ.
Εἰδύλλ. 23,19 «ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακᾶς ἀνάθρεμμα
λεαίνας») Κρήτ. || Ἄσμ.

Τ' ἀγαπημένο μου πουλλὶ καὶ τὸ ξεπεταρούδι,
ἀνάθρεμμα τῆς ἀγκαλῆς, τῆς ξενιτειᾶς λουλούδι
Σκιάθ. — Ποίημ.

Γέροντας κακοτράχαλος, βουβός, φωτοκαμένος,
ἀνάθρεμμα τῆς εὐλογίᾳς, τῆς λώβας στερονοπαίδι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,210. Συνών. ἀναθροφῇ 1 β. β)
Τὸ τέκνον Κρήτ.(Σητ.): Κατὰ πῶς ἀπὸ νῦν αὐτοὶ εἶναι καὶ
τ' ἀνεθρέμματά δως. 2) Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατρέφειν, ἀνα-
τροφὴ Ἰων. (Κρήν.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν.
Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ.: Εἶναι κόπος τὸ ἀνάθρεμμα τοῦ παι-
διοῦ Κρήν. Ἐχει πολλὰ βάσανα τ' ἀνάθρεμμα ἑνὸς παιδιοῦ
Λεξ. Πρω. || Γνωμ.

Τὰ κακὰ ἀναθρέμματα ραβδία τοῦ κεφαλιοῦ σου
(οἱ κακῶς ἀναθρέψαντες τὰ παιδιά των ὑποφέρουν ἐξ αἰ-
τίας των) Θεσσαλον. Συνών. ἀναθρεμμός. 3) Δια-
παιδαγωγίσις Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὅλο μὲ τ' ἀνεθρέματα
τῶν παιδῶ σὸχεις κ' εὖ νὰ κάμῃς, ὅλο πῶς τὰ καλανερ-
θέβγεις λές. Αὐτὸς φταίει, τ' ἀνέθρεμμά του ποῦ τὸδωκαν
εἶναι! Συνών. ἀναθροφῇ 2.

ἀναθρεμμός ὁ, ἑνιαχ. ἀνεθρεμμός Νάξ.(Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθρέφω.

Ἀνατροφή ἔνθ' ἀν.: Χαράμι σου νὰ ν' ὁ ἀνεθρεμμός
ποῦ σὸχω καμωμένο! Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνάθρεμμα 2.

ἀναθρεφτικός ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀναθρεφτικεῖα
Πάρ. ἀναθρεφτισὰ Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθρέφω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Παρὰ
Σομ. οὐδ. ἀναθρεφτικός.

Τὸ θηλ. κόρη ἀνατρεφομένη ὑπὸ ξένης οἰκογενείας ὡς
ἴδιον τέκνον, κόρη θετή. Συνών. ἀναγιωτή (ἰδ. ἀνα-
γιωτός), ἀναθρεφτή (ἰδ. ἀναθρεφτός 1), ἀναθροφικὴ
(ἰδ. ἀναθροφικός), παρακόρη, ψυχόκορη, ψυχο-
παῖδα.

ἀναθρεφτός ἐπίθ. Ζάκ. Κρήτ. κ. ἀ. — Λεξ. Περιδ.
Βλαστ. 412 Δημητρ. ἀνεθρεφτός Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀναθρεπτός.

1) Ὁ ὑπὸ ξένης οἰκογενείας ὡς ἴδιον τέκνον ἀνατρε-
φόμενος ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἔνθ' ἀν.: Βρίσκουνε ἕνα ἀντρό-
γενο ποῦ δὲν ἔκαμε παιδιά παρὶ εἶχανε ἕνα ἑσρονικόλλι
ἀναθρεφτό (ἐκ παραμυθ. παρὶ=παρὰ) Ζάκ. || Ἄσμ.

Σὰν νὰ 'σουνε φამέγιος μας, σὰν νὰ 'σουν δουλευτής μας,
ἔτσά σὲ δεγεδίσαμε μὲ τὴν ἀναθρεφτή μας

(δεγεδίω = συναρμόζω. Τὸ ἄσμ. γαμήλιον) Κρήτ. Συνών.
ἀναγιωτός, παραγιός, παραπαίδι, ψυχογιός,
ψυχοπαίδι. Συνών. τοῦ θηλ. ἀναθρεφτή ἰδ. ἐν λ.
ἀναθρεφτικός. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀππιαν. 2,752 (ἐκδ.
Λευψίας) «οἰκέτης εἵπετο λανθάνων ἀναθρεπτός αὐτοῦ...
καὶ πολλὰ πρότερον εὖ παθών». 2) Ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ τρε-
φόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀφειμένον νὰ βόσκη
ἐλεύθερος, ὁ οἰκόσιτος, ἐπὶ ζώου Κρήτ.: Ἄσμ.

Σφάζουν κριούς ἀναθρεφτοὺς μὲ τὸν κινᾶ βαμμένους.

ἀναθρέφω, ἀνατρέφω λόγ. κοιν. ἀναθρέφω κοιν.
ἀναθρέβω σύνθηθ. ἀναθρέφου βόρ. ἰδιώμ. ἀναθρέβου
πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀναθρέβω Ἄνδρ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) κ. ἀ. ἀναθρέφω Πόντ.(Οἰν.) ἀνετρέφω Α.Κρήτ.
ἀνεθρέφω Ζάκ. Α.Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χηλ. κ. ἀ.
ἀνεθρέβω Ἄνδρ. Νάξ. (Φιλότ.) Πάρ. κ. ἀ. ἀνεθρέβω
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀνεθρέφω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀνεθρέβω Νάξ.(Ἀπύρανθ.) ἀνεθρέφου Λέσβ. ἀνεθρέβου
Θράκ. κ. ἀ. νετρέφω Α.Κρήτ. Νίσυρ. ναθρέφω πολλαχ.
νεθρέφω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Α.Κρήτ. Νίσυρ. Τήλ. κ. ἀ.
νεθρέβω Ἄνδρ. Πάρ. νεθρέβω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνατρέφω. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Περι
γέρ. στ. 35 (ἐκδ. GWagner σ. 107) «καὶ τοῦ δενδροῦ
τ' ὀπωρικὸ τ' ἀνάθρεφεν ἡ κόρη | μὲ προσοχὴ καὶ μὲ τιμὴ
κὶ ἀνάθρεφ' ὅσον ἔμπορει». Καὶ ὁ τύπ. ἀναθρέβω μεσν.
Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 1896 (ἐκδ. WWagner
σ. 295) «καρδίας δεσμεῖ ἐλεύθερας καὶ αἰσθήσεις ὑποτάσ-
σει, | τὰς ἀναθρέβουν τὰ βουνὰ καὶ οἱ ἐρημοτοπίες».

1) Τρέφω τινὰ κάμνω νὰ αὐξάνεται, νὰ μεγαλώνῃ,
ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Μὲ χίλια
βάσανα τὸν ἀνάθρεψα τὸ γιό μου. Ἀνάθρεψε πολλὰ παιδιά.
Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἐγὼ τὸ 'χω ἀναθρεμμένο κοιν. Εἶναι φτω-
χὸς ὁ καμένος πῶχει ἐφτὰ παιδιά κὶ ἀνεθρέβγει τα Ἀπύρανθ.
Ἦτανε εὐτὰ τὰ παιδιά πολὺ ἀγαπημένα κ' ἐπαίζανε κὶ ἀνε-
θρεφούντανε μαζί (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. || Παροιμ. Ἀνέθρεψι
τοὺν κόρακα νὰ βγάλ' τὰ μάτια σου (ἐπὶ ἀχαρίστου ἀδικοῦν-
τος τὸν εὐεργέτην του) Λέσβ.

Ἀνάθρεψε τὸ ποντικὸ νὰ φάῃ τὸ σακκί σου
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. || Ἄσμ.

Σαράντ' ἄγιοι, βοηθεῖτε με, τί ἕνα θεοῖο μὲ πνίγει,
ἕνα πουλλάκι ἀνάθρεψα καὶ θέλει νὰ μοῦ φύγῃ

Ἡπ.

Τὴν ἔλουνε, τὴν κτένιζε μὲ φιλιτσένο κτένι,
'ς τὰ πίπουλα τὴν κοίμιζε, 'ς τὸν μόσκον νέτρεφέν την

Νίσυρ.

Κοιμήσου ποῦ νὰ σὲ χαρῇ ἡ μάνα ποῦ σὲ γέννα,
ὁ κύρις ποῦ σ' ἀνέθρεβε νὰ δῇ καλὸ πὸ σένα

(βανκάλ.) Ἄνδρ.

Τὰ νεφελάκια τ' οὐρανοῦ ρώτηξε νὰ σοῦ ποῦνε
εἶδα παθαίνου α' ἀρφανά ὥστου νὰ νετραφοῦνε

Κρήτ.

Κοιμᾶται καὶ νετρέφεται, ξυπνᾷ καὶ μεγαλώνει
κ' ἡ μάνα ποῦ τὸ γέννησε κρυφὰ τὸ καμαρώνει

(βανκάλ.) Νίσυρ. Συνών. ἀναγιών-νω 1, ἀνακαθίζω,
ἀναστένω, μεγαλώνω, παιδοκομῶ. 2) Δίδω
ἀνατροφήν, διαπαιδαγωγῶ, ἐκπαιδεύω σύνθηθ. καὶ Πόντ.
(Οἰν.): Αὐτὴ ἔχει ἀναθρέψει καλὰ τὰ παιδιά της. Τὸ ἀνατρέ-
φουνε τὸ παιδί τους μὲ πολλὴ προσοχὴ σύνθηθ. Αὐτὸ τὸ
παιδί τὸ ἀναθρέβουνε ἀρχοντικὰ Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνα-
γιών-νω 2.

Μετοχ. 1) Ὁ ἡύξημένος εἰς ἡλικίαν, ἐπὶ ἀνθρώπου κοιν. : Παιδὶ μέσ' ἔς τὰ χάδια ἀναθρεμμένο. Εἶν' ἀναθρεμμένος ἔς τὴν πόλιν - ἔς τὸ χωριό. Ἀναθρεμμένος ἔς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του κοιν. Ἀναθρεμμένα δὲ εἶναι τὰ παιδιὰ δούκ' εἶν' ἄξα νὰ φέρουνε κ' ἕνα ὁμαράκι (γομαράκι, δέμα ξύλων φερόμενον ὑπὸ ἀνθρώπου) Ἀπύρανθ. || Ἄσμι.

Ἀρχισε γλῶσσα μου πικρή, χεῖλη φαρμακωμένο, κ' ἐσὺ κορμί μου θλιβερό ἔς τὰ πάθη ν'εθρεμμένο, τὰ πάθη μ' εἶν' ἀρίθμητα καὶ μετρημὸ δὲν ἔχουν Νίσυρ.

Ὁ πρωτογῆος τῆς μάνας του σταυρὸς μαλαματένης καὶ με τοῦ μόσκου τὸ κλωνὶ εἶναι ἀνεθρεμμένος

Χηλ. Συνών. ἀναστημένος (ιδ. ἀναστένω), μεγαλωμένος (ιδ. μεγαλώνω). β) Εὐρωστος, εὐτραφής Ἀθην. Κρήτ. (Βιάνν.) κ. ἄ. : Ἀναθρεμμένο ἄλογο - γαῖδοῦρι κττ. Ἀθην. Γαῖδαρος ἀνεθρεμμένος Βιάνν. Συνών. θρεμμένος (ιδ. θρέφω). 2) Ὁ λαβὼν ὠρισμένην ἀνατροφὴν καὶ ἀποκτήσας ὠρισμένας συνηθείας Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἐὼ ἤμουν ἔς τὸ σπίτι μας ἀλλεῶτικα ἀνεθρεμμένη κ' ἤρθα πὰ κ' ἠῦρξ' ἀλλεῶτικα. Συνών. μαθημένος (ιδ. μαθαίνω), συνηθισμένος (ιδ. συνηθίζω).

*ἀναθρηνημός ὁ, ἀναθρημός Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθρηνῶ ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. κρατῶ - κρατημός, λυπῶ - λυπημός, τρυγῶ - τρυγημός κττ. Τὸ ἀναθρημός καθ' ἀπλολογίαν.

Θρηνός, κοπετός : Γί' κ' ὁ ἀναθρημός. Συνών. θρήνημα, θρηνημός, θρηνολόγι, θρηνολογιά, θρηνός, κλάψιμο.

ἀναθρηνῶ ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 329

Τὸ μεταγν. ἀναθρηνῶ.

Κλαίω, θρηνῶ : Ποίημ.

Τυφλωμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα τὸ ποντίκι ἀναθρηνεῖ.

ἀναθρονιάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀναθρονιάζομαι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. θρονιάζω.

Μέσ. κάθημαι ἀνέτως, ἀναπαντικά, χωρὶς νὰ φαίνωμαι διατεθειμένος νὰ σηκωθῶ : Τί μοῦ ἀναθρονιάστηκες ἔς τὸν καναπέ; Συνών. στρογγυλοκάθομαι.

*ἀναθροφάδι τό, ἀνατροφάδι Θράκ. (Περίστας.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναθροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

Πλέγμα τετράγωνον ἐκ καλάμων μήκους δύο περίπου πήχεων, κεχρισμένον διὰ κόπρου βοός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τρέφουν τοὺς μεταξοσκώληκας. Συνών. ἀναθροφάρι 3, καλαμωτή.

ἀναθροφάρι τό, ἀνετρεφάρι Θράκ. (Μυριόφ. Περίστας.) ἀναθροφάρι Δ.Κρήτ. ἀνεθροφάρι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναθροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι ἢ ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. θροφάρι.

1) Ζῶον ἀκολουθοῦν καὶ θηλάζον τὴν μητέρα του, ζῶον σιτευτόν, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ἐπὶ βρέφους Κρήτ. Συνών. ἀκόλουθο 1, θρεφτάρι, θρεφτό, θροφάρι.

β) Ἀρνίον ἢ ἐρίφιον ὀρφανόν, τὸ ὁποῖον θηλάζει ἄλλην μητέρα Κρήτ. Συνών. ἀναδεσάρι, ἀναδεσιάρικο. 2) Ἀρνίον ἢ ἐρίφιον, τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν ποιμένων χαρίζει εἰς συνάδελφόν του ἀπολέσαντα τὸ ποίμνιόν του διὰ νὰ ἀνασηματίσῃ αὐτὸ Κρήτ. Συνών. χαρισάρι.

3) *Ἀναθροφάδι, ὁ ιδ., Θράκ. (Μυριόφ. Περίστας.)

ἀναθροφή ἡ, ἀνατροφή λόγ. κοιν. ἀνατροφὴ βόρ. ιδιῶμ. ἀναθροφή κοιν. ἀναθροφή βόρ. ιδιῶμ. ἀνεθροφή Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. ν'εθροφή Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνατροφή.

1) Τὸ νὰ ἀναθρέψῃ τις, νὰ μεγαλώσῃ ἐν μικρὸν παιδίον, ἐκτροφή κοιν. : Ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν ἔχει κόπο κοιν. || Φρ. Εἶναι ἀπάνου ἔς τὴν ἀνατροφή (ἐπὶ οἰκογενειάρχου ὑποχρεωμένου νὰ τρέφῃ πολυμελὴ οἰκογένειαν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Καλὴ ἀνατροφή! (εὐχὴ πρὸς γυναῖκα μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ τεσσαρακονθήμερου ἀπὸ τῆς γεννήσεως) Σάμ. || Ἄσμι.

Νάνι του ποῦ νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕπνο τῆς ὑγείας του, τὸν ὕπνο τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς μεγαλωσύνης

(βανκάλ.) Νίσυρ. β) Τὸ ἀνατρεφόμενον, ἐκτρεφόμενον παιδίον Κρήτ. : Φρ. Διαόλου ἀναθροφή! (ἐπὶ παιδίου ἀτάκτου). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Νεοφ. Ἐγκώμ. Διομήδ. (Anal. Boll. 26,213,9) «ἦν δὲ ὁ μεῖραξ ἀνατροφή τε καὶ μαθητεία Τριφυλλίου τοῦ μεγάλου». Συνών. ἀνάθρεμμα 1. Πβ. ἀναθροφάρι. 2) Διαπαιδαγώγησις, ἐκπαίδευσις κοιν. : Ὁ δεῖνα ἔχει - πῆρε καλὴ ἢ κακὴ ἀνατροφή. Κορίτσι - παιδί με ἀνατροφή (ἐνν. καλή). Τοῦ ἔχει δώσει ἡ μητέρα του ἀνατροφή καθὼς πρέπει κοιν. Κακὴ ἀνεθροφή 'χον δὲ κοπέλλια του ('χου = ἔχουν) Κρήτ. || Γνωμ. Κατὰ τὴ συνανατροφὴ καὶ ἡ ἀνατροφὴ (ἐκ τῶν κακῶν ἢ καλῶν συνανατροφῶν ἐπηρεάζονται πολὺ τὰ ἦθη τοῦ ἀνθρώπου) Ἡπ. Συνών. ἀνάθρεμμα 3.

ἀναθροφίγια τά, ἀνετροφίγια Α.Κρήτ. ἀναθροφίγια Δ.Κρήτ. ἀνεθροφίγια Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναθροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίγια. Περί τοῦ ὁμοίου σχηματισμοῦ πβ. τὰ ὅμοια βουλλωτίγια, βρετίγια, θρεφτίγια κττ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ διὰ τὴν ἀνατροφὴν παρεχομένη ἀμοιβή, τροφεία ἔνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. Συνών. θρεφτίγια.

2) Ἡ παιδικὴ ἡλικία Δ.Κρήτ. : Σ' εἴ ἀναθροφίγια μου δὲ δὲ θυμοῦμαι γὼ ἐτουτανὲ τὰ πράματα. Κατὰ ἀνεθροφίγια εἶχενε.

ἀναθροφικός ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἀναθροφικὴ Θήρ. Ἴος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναθροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Τὸ θηλ., κόρη ὡς ἴδιον τέκνον ἀνατρεφόμενη ὑπὸ ἄλλης οἰκογενείας, κόρη θετῆ : «Τὴν θυγατέρα τοῦ υἱοῦ του κύρ Ἰωάσαφ ὡς ἀναθροφικὴν» (ἐκ διαθήκης τοῦ 1816). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναθρεφτικός.

ἀναθυμεθὴ ἡ, Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐνεθυμέθα ἄορ. τοῦ ρ. ἀναθυμοῦμαι, δι' ὁ ιδ. ἀναθυμίζω. Εἰς τὸν σχηματισμὸν πάντως ἐπέδρασε καὶ ὁ ἐνεστ., διότι ἄλλως θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἐνεθυμεθὴ.

Τὸ νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς τινὰ ἀπόντα, ἀνάμνησις : Παροιμ. φρ. Ἀναθυμεθὴ καὶ μὴ κατασυρμονὴ (ἀναπολοῦντες ἀπόντα πρόσωπα καὶ τὰς κακὰς πράξεις ἢ τὰ ἐλαττώματά των ὡς μὴ τοὺς κατηγοροῦμεν. κατασυρμονή = καταλαλιά, κατηγορία). Συνών. ἀναθύμημα, ἀναθύμησι, ἀναθυμιά, ἀναθύμισμα, ἀνακάλημα, θύμησι. Πβ. ἀθιβολὴ 4, ἀναβολὴ 8, ἀναγορεῖα 1, ἀναθιβολὴ 1.

ἀναθύμημα τό, Κέρκ. —Κθεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 320 —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

